

מה אהבתי

הקן לעידוד שניים מקרא ואחד תרגום, בקיאות בפרשה ומפרשי התורה • לזכר מ"ה קדושי מירון

כך עובדים
בשמחה
בעין הפרשה

הקשיטה - מעה
או כבשה?
כתרגומו

למה "עם"
לבן גרתי?
תורתך שאלתי

יש פסוק שאי"צ
לקרוא תרגומו?
מתחילים משמו"ת

ילדים? בשביל ילדים כה מעטים מספרים סיפור או אומרים להם ללכת הביתה וזהו זה!

"ור' שלמה היימן אמר, 'האם ראיתם שיש רק שלושה ילדים? אני ראיתי כיתה מלאה לגמרי, אני לא ראיתי שלושה ילדים, אני ראיתי שלושה אבות שיהיה להם עשרה ילדים וא"ה וגם להם יהיה עשרה ילדים, נכדים ונינים... לא הייתה אפשרות להכניס לשם סיכה! והייתי צריך ממש לצעוק, הייתי צריך למסור לכל כך הרבה דורות, וככה מסרתי את השיעור'.

את זה סיפר המלמד שם, ושאלו אותו, 'נו, סיפור יפה, זכותו יגן עלינו, אבל איך זה עונה על מה ששאלנו?'

אמר להם המלמד, 'רבותי אני הייתי אחד משלושת הילדים בכיתה וראיתי במוחש איך הוא מסר את השיעור, איך המלמד נכנס לכיתה והוא לא רואה שם ילד אלא הוא רואה סבים ונינים, - אני כבר לא מסוגל לראות אצלי ילדים בכיתה כמו ילדים, אני רואה דורות אצלי בכיתה!'

כשאתה אומר לילד 'תלך מפה' תזכור שאתה מדבר עם סבא למאות צאצאים... הילד הזה יום אחד יהיה סבא וישב בשמחות מוקף בעשרות נכדים ומאות נינים!

זהו סוד ההצלחה.

תולה את זה, באיזה ספרים קראת, אצל מי למדת? והוא ענה: אספר לכם סיפור.

"בישיבה 'תורה ודעת' כיהן הגאון המפורסם רבי שלמה היימן, כמגיד שיעור נודע, שהיה מוסר שיעורים עם כל הברען. ויהי היום, והיתה סופת שלג כבדה מהסוג שכל הילדים מחכים לה, והגיעו רק שלושה ילדים לכיתה. הילדים מסתכלים אחד על השני וזה כבר געוואלדיג, כי הם כבר מבינים שכאשר ר' שלמה היימן יראה את המצב הוא כבר לא ימסור את השיעור, וכנראה יחזור איתם על שיעורים קודמים או הוא יספר סיפורי צדיקים.

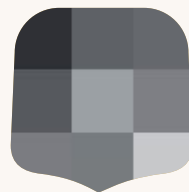
"אבל לא. הדלת נפתחה ור' שלמה נכנס עם כל ערימת הספרים שלו כמו כל יום, והוא פותח את הספרים ומתחיל למסור עם כל הברען. התחיל את השיעור עם הרשב"א וריטב"א, ואז המשיך עם הפני יהושע וה'קצות', ועם כל ההתלהבות. הילדים מסתכלים בפליאה, תעשה לנו טובה, בשביל מי ובשביל מה? וזה לא סתם, כי ר' שלמה לא היה אדם בריא, הוא היה בבחינת 'ונפשי יצאה בדברו', וכשדיבר זה היה ממש על חשבון הבריאות שלו. היה קורה גם שהוא התעלף בשיעור.

"והיום כמעט ולא באו ילדים, והשלושה בקושי מקשיבים, יש שלג... למה למסור כזה שיעור רציני? אחרי השיעור שאל אותו אחד הילדים, 'כבוד הרב, בשביל מי זה היה, וכי לא ראית שיש רק שלושה

חיים למוצאייהם

זווית אמונית
מגדולי הדורות זע"א ויב"חמ"א

סוד ההצלחה: נל ילד הוא סבא

בליקווד מתגורר מוחנך יקר, מחשובי המחנכים בעיר - כך מספר מגיד המישרים הנודע הרה"ח רבי אברהם מרדכי מלאך שליט"א (הובא באסדר לסעודתא) - מדובר במלמד מיוחד שההורים 'נלחמים' שילדיהם ילמדו בכיתתו. מה מיוחד בו? אומרים שיש לו מסירות מיוחדת לכל ילד, אין ילד שסתם מעביר את השנה, הוא משקיע כוחות בכל ילד, עם הרבה סבלנות.

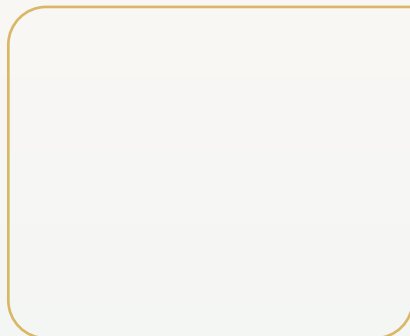
פעם בעת סימפוזיון, בו שאלוהו עצות וטיפים, שיגר אי מי שאלה: "אתה הרי נחשב כמלמד המיוחד של כל השכונה, אולי תגלה לנו מה הסוד שלך, במי אתה

לא סגולה - 'מרשם' מה'חפץ חיים'!

בדורות האחרונים מעוררים גדולי הדורות וזקני ישראל שאלו הם חבלי משיח. וכבר שאלו חז"ל מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח? כי ידעו חכמינו שיבוא זמן כזה, וידעו גם שרק זכויות תעמודנה לנו לעבור תקופה זו, וע"כ שאלו מה הן הזכויות שיש לעשות ולהינצל. "אמר להם רבי, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים".

אומר מרנא ה'חפץ חיים': זו לא 'סגולה', זה ה'רצפט' להינצל מחבלי משיח! רק כך אפשר לעבור תקופה זו ולהינצל מחבלי משיח. תורה לבד לא מספיק, חסד לבד לא מספיק, תורה עם חסד - זה חוד החנית המגינה עלינו מחבלי משיח.

(הרב חנייה צ'ונק, מוסף שבת קודש נך נך תשפ"ד)

הגויים, והכל החל עוד מעשיו שרדף אחרי יעקב שהיה אחיו, והקב"ה שומר עלינו כבר הרבה שנים מרדיפות הגויים שרוצים להשמידנו, ומצילנו מידם.

היא שיהתי

עובדות ומעשים על תלמודם של גדולי ישראל

בשעה קשה זו, אנו צריכים הרבה כוחות רוח ונפש לכלכל את רוחנו ומעשנו בהתאם מצד אחד, ומצד שני לדעת מה תפקידנו בשעה זו כלפי הסובבים אותנו. שכן יש לנו אחריות גדולה עלינו ועל הסובבים אותנו, להתנהל במנוחת נפש, להרגיע את עצמנו ואת הסובבים אותנו עם אופטימיות זהירה, ועם הרבה אמונה וידיעה שעם ישראל הוא כבשה בין שבעים זאבים, ועם ישראל סבל שנים רבות מרדיפות

שכר זיכוי הרבים בהפצת העלון תעמוד לזכות התורמים והמסייעים בהפצתו.
לתרומות ולהנצחות נא שלחו מייל: kdosheimeron@gmail.com

מה אהבתי
התאחדות לשמירת התורה והמצוות

מתחילים משמורת

עצות והיגים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

ולא אתה בן חורין לפטר ממצוה?

הרב יהושע כהן

פגשתי אותו ביציאה מבית הכנסת, הוא ניגש אלי ושאל, תגיד מדוע ולמה צריך לקרוא 'שנים מקרא ואחד תרגום', מה התועלת בכך והלוא איננו מבינים את לשון התרגום בימינו?

"שאלה טובה", טפחתי לו על השכם, "זכית לכוון לדברי מרן בשלחן ערוך". ניגשתי לספרייה (פתחתי סיון קמה, אותו למדו לומדי 'דף הומי בהלכה - לא מכבר), והקראתי לו את לשון מרן המחבר (בסעיף א), "האָדנאַ לאַ נהגו לְתַרְגֵּם, כְּשׁוּם דְּמָה תּוֹעֵלֶת בְּתַרְגוּם פִּינּוּ שְׁאִין מְבִינִים אוֹתוֹ".

"איך יכול להיות?" הקשה עלי, הקשה על עצמו, "הרי ידוע שיש הלכה מפורשת שצריך לקרוא 'שנים מקרא' רגע-רגע, האם יש פה סתירה!?"

"פה מאד", עניתי.

עכשיו, אחרי שעשינו קצת בלאגן, בוא נתחיל ונלמד את הדברים יחד לפי הסדר. כאן בסימנים אלו, עוסק השלחן ערוך

בהלכות קריאת התורה. וכוונת מרן על תקנה קדומה, עוד מתקופת הנביאים ומימי עזרא הסופר (וכפי שמבאר במשנה, מגילה כג), לפיה נהגו לפרש את פסוקי התורה בשעת קריאת התורה בציבור, ולתרגם כל פסוק שקוראים (רמב"ם "ב מתפלה הלכה י). העולה לתורה היה קורא פסוק אחד ועוצר, פסוק אחד ולא יותר (ראה דברי חמודות על הרא"ש אות מא, ודו"ק), ואז היה המתורגמן מתרגם את הפסוק לארמית, וזאת כדי שישמעו ויבינו הנשים ועמי הארץ שאינם מכירים בלשון הקודש, וצריכים לחזור ולפרש להם כדי שיהיו מבינים את המצוות (לשון רש"י מגילה כא).

וזה בעצם מה שפתח מרן (שם בסעיף א), וכתב: **בְּיָמֵינוּ חֻקֵי הַמְּקָרָא הָיוּ נוֹהֲגִים לְתַרְגֵּם, כְּדִי שְׂבִיבֵינוּ הָעָם.** אולם כעת, כיון שכבר לא מבינים את התרגום, ביטלו מנהג זה (מלבד אצל חלק מהתימנים, כידוע), וכפי

ח, ולכן השאירו מצוה זו על כנה, כיון שכאמור, אין זו טירחא בחינם חלילה, אלא חובה של ממש, חלק בלתי נפרד מלימוד תורה, המוטל בפרט ובעיקר על תלמידי חכמים ובני תורה (ראה יפה ללב סימן קמה).

נמצאנו למדים, כי חובה וזכות זו, שמוטלת על כל אדם, ללמוד ולהכיר את פסוקי התורה, חוקיה ומצוותיה, באמצעות קריאת 'שנים מקרא', ממשכה היא להיות מוטלת על כתפינו תמיד (הגם שהארמית פחות נפוצה בינינו). ובאשר התרגום הוא פירוש שניתן בסיני (ראה שו"ת חת"ס ח"ו ס' פו), א"כ אין אנו בני חורין להיפטר ממנו, או לטעון שאיננו מבינים אותו, אלא אדרבא, כל אחד צריך להתעמק בדבריו, כפי שיוכל, כל אחד כפי מסת ידו, כדי שיוכח להבין פסוקי התורה אל נכון.

ובאמת כל מי שלומד רש"י על הפרשה (שהוא התחילף היחיד שהציע השו"ע למי שאינו יכול לקרוא תרגום כידוע), יודע, שכמעט שאין פרשה שיש בה עשרות מקומות שרש"י מציין את התרגום, הנה כי כן, כאשר מדברים על חובת לימוד הפרשה (לא סתם פירוש ראשוני מלמעלה), עבור נשים ועמי הארץ, אלא לימוד של ממש), אין אדם שיכול לפטור את עצמו ולהמנע מלעסוק גם בדברי התרגום. וגם אין מקום לטענה כי אינו מבין את לשון התרגום, כי אדרבא, אדם המחויב בתלמוד תורה, נדרש ממנו ללמוד את התורה ולהבין גם את פירושה ע"פ התרגום.

זאת ועוד השיבני אשתקד הגאון הרב משה בן אבן שליט"א, רב שכונת גילה, לחלק בטוב טעם, כי בציבור שאני. והיינו, בציבור, כיון שאינם בקיאים בארמית, א"כ אין מקום לטרחא דציבורא זו, אולם היחיד כלפי עצמו, מוטל עליו ללמוד ולהבין את התורה ולהעמיק בה כראוי, ובודאי שלימוד הפרשה עם התרגום, זהו חלק מחובת לימוד התורה, באשר התרגום ניתן בסיני, ואי אתה בן חורין ליפטר ממנו. עכת"ד. שפתיים ישק.

ובהקשר זה, יבואו הדברים הבאים שבמסגרת הסמוכה.

שניים מרן וכתב (בסעיף א), **ש"האָדנאַ לאַ נהגו לְתַרְגֵּם, כְּשׁוּם דְּמָה תּוֹעֵלֶת בְּתַרְגוּם, פִּינּוּ שְׁאִין מְבִינִים אוֹתוֹ.**

נמצאנו למדים, אמרתי לאותו חבר, שמרן הש"ע וגם הטור לפניו, ידעו והכירו את הטענה שלך על כך שכיום כבר לא מבינים ארמית, וביארו שמטעם זה ראו החכמים לבטל מנהג אמירת התרגום בציבור בשעת קריאת התורה (ראה תוס' מגילה כג. ד"ה לא שנו). אולם אף על פי כן, אותם חכמים התעלמו מוזאת לגבי לימוד 'שנים מקרא', וכתבו והורו

(בסימן רפה) שעדיין חובה להקפיד ולקרוא את הפרשה מידי שבוע 'שנים מקרא ואחד תרגום', ומכאן הוכחה פשוטה וברורה, שזה שאיננו מבינים ארמית היום, אין זו טענה וסיבה להפסיק להקפיד על מנהג זה בימינו.

...

והנה ודאי צריך הסבר מה טעם החילוק שבטל מנהג אמירת התרגום בשעת קריאת התורה, ואילו חובת קריאת שנים מקרא 'ואחד תרגום', עודנה נותרה וקיימת על כנה!?

אולם כפי שכבר רמזנו בתחילת הדברים, וכפי שביאר רש"י, שמטרת אמירת התרגום בשעת קריאת התורה, היתה בעיקר עבור הנשים ועמי הארץ, וא"כ בימינו, שאינם מבינים זאת, אין טעם להמשיך במנהג זה, וחכמינו שהכירו בזאת, וחפצים שלא להטריח על הציבור בחינם, ביטלו מנהג זה ברוב חכמתם, כוחם ועוצם ידם, בבחינת "דרכיה דרכי נועם". אולם הגברים אשר חייבים בתלמוד תורה, עליהם נותרה עומדת על כנה חובת ומצות 'שנים מקרא', אשר היא גופא לימוד התורה אשר נתחייבו בו כל איש ישראל (כלשון הרמב"ם א מת"ת הלכה

נשים ועמי הארץ אמנם אינן מבינות את התרגום, ולכן בוטל המנהג לקרוא את התרגום בציבור בשעת קריאת התורה, אולם האנשים אשר מחויבים במצוות תלמוד תורה, אינם בני חורין ליבטל ממצוה זו בטענה שאינם מבינים את לשון התרגום

רוצים לקבל את 'מה אהבתי' מידי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- maahvti@gmail.com

וַיְהִי בְנֵי יַעֲקֹב שְׁנַיִם עָשָׂר

במאמר שבמדור "מתחילים משמו"ת", דיברנו באריכות על המנהג הקדום אשר היה נפוץ בישראל, לתרגם כל פסוק בשעת קריאת התורה. ויש בנותן טעם להזכיר, את המשנה במסכת מגילה, שמציינת כי ישנם פסוקים שאין לתרגמם בציבור, ואחד מהם: מעשה ראובן המובא בפרשתנו. מפני כבודו של ראובן (רש"י) או מפני כבודו של יעקב אבינו (ר"ן), ועל דרך מה שאמרו בגמ' שבת (נה:), כל האומר ראובן חטא - אינו אלא טועה (ראה מהרש"א).

וכפי שמוזכר בגמ' שם (כה:), מעשה ברבי חנינא בן גמליאל, שהלך לכולל. והיה קורא חזן הכנסת "ויהי בשכון ישראל". ואמר לו למתורגמן: אל תתרגם - אלא אחרון (דהיינו: "ויהי בני יעקב שנים עשר"), ושיבחוהו חכמים.

הגמרא מתייחסת לחלק זה של הפסוק כ"אחרון", כאילו הוא פסוק בפני עצמו, משום ששני חלקי הפוסק מופרדים בספר תורה ע"י ריוח של הפסק פרשה (רש"י).

והנה לאור כל זאת, רבים שואלים כיצד יש לנהוג בענין פסוק זה בענין שנים מקרא ואחד תרגום (לגבי קריאת התורה אין שאלה כמובן, שכן בימינו כאמור, לא מתרגמים), האם יש לדלג על התרגום שלו או לא? אך באמת שרש"י במגילה שם כתב, שכל המניעה לתרגם היא דוקא 'בציבור'. וכן כתב הרמב"ם (פ"ב מתפילה הלכה יב), וכן כתב המאירי להדיא (ד"ה המשנה העשירית), שמה ששינוי שיש פרשיות שאין מתרגמין אותן, הוא דוקא בבית הכנסת

ישראל, רבנו מאיר מאוז שליט"א, ראש ישיבת 'כסא רחמים', אשר נתקבלה בסבר פנים יפות בבתי כנסיות רבים. והבוחר - יבחר. וזה העולה מדבריו:

בקריאת התורה, הנכון לקרוא פסוק זה פעמיים, בפעם הראשונה בטעמים: שני גרשין, (גרשים) שופר כהופך (ורקא), וכו', ויעצור הקורא אחרי "וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל (פ)" [פסקא באמצע פסוק]. ושוב יחזור ויקרא מתחילת הפסוק עם הטעמים: רביע, מאריך, זרקא וסגולתא. ואז יסיים עד הסוף: "וַיְהִי בְנֵי יַעֲקֹב שְׁנַיִם עָשָׂר".

כל זה אמור גבי קריאת התורה. אולם בענין קריאת 'שנים מקרא', הפתרון בענין השינוי בטעמים הוא פשוט יותר, כיון שבין כה נהגים לקרוא את הפסוק פעמיים. ועל כן הנכון שיקרא את כל הפסוק בשלמותו פעמיים, כדרכו בכל הפרשה, אולם בכל פעם ינגן בסדרת טעמים אחרת (ובשונה מקריאת התורה, יקרא מתחילה עד סוף, כלומר שבשני הפעמים יסיים: "וַיְהִי בְנֵי יַעֲקֹב שְׁנַיִם עָשָׂר"), ושוב אח"כ יקרא את התרגום כדרכו פעם אחת, ואין כל מניעה בקריאת התרגום, וכאמור (ע"פ דברי הראשונים), שדווקא בבית הכנסת שהפרסום גדול ביטלו קריאת התרגום, אבל היחיד בביתו, אין לך דבר שאינו מתרגם.

שהפרסום גדול, אבל כל אחד בביתו, אין לך דבר שאינו מתרגם. והיינו שיש לתרגם הכל כדרכו, ואין בזה חשש.

אולם בהקשר זה, נראה להוסיף ולציין, כי גם מי שאינו מקפיד כ"כ על לימוד רש"י על כל הפרשה, נכון לכה"פ שיעיין בדברי רש"י נקודתית גבי פסוק זה, אשר בדבריו הביא דברי הו"ל (שבת נה:).

שהמתיקו הדברים, והוציאו הפסוק ממשמעותו הפשוטה: "וַיְהִי בְנֵי יַעֲקֹב שְׁנַיִם עָשָׂר" - ללמדנו בא, שכולן שוין וכולם צדיקים.

בענין קריאת 'שנים מקרא' - הנכון שיקרא את כל הפסוק בשלמותו פעמיים כדרכו מתחילה ועד סוף, ובכל פעם ינגן טעמים אחרים, ושוב אח"כ יקרא את התרגום כדרכו פעם אחת

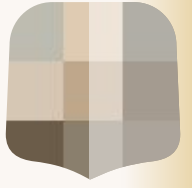
ובעסקנו בענין פסוק זה (פרק לה פסוק כב), ישנו נידון נוסף, והוא, כי בהיות ובספרים מדוייקים ישנם ב' סוגי טעמים על פסוק זה (דבר שמצינו כמותו בעשרת הדברות כידוע), השאלה איך צריך לנהוג בזה בימינו, בקריאת התורה ובקריאת שמו"ת. באיזה טעמים יש לקרוא? ואמרת להביא פה בזה את הכרעתו של גאון

הרב צבי ליפשיץ
תרם זכות הפצת
1,000 גיליונות
לרגל הולדת הבן

הרב חיים נח אלתר
תרם זכות הפצת
1,000 גיליונות
לרגל הולדת הבן

הרב ר' פ' הי"ד
תרם זכות הפצת 2,000 גיליונות
להצלחת בנו הבן **אברהם טוביה** נ"י בתו"ש
לרגל היכנסו לנעם עול תורה ומצוות

אלפי קוראים מתעצמים בלימוד תורה על ידי עלוני 'מה אהבתי' מדי שבוע
זכות ההפצה והתרומות תעמוד לכל התורמים לברכה והצלחה
לתרומות חייגו 029994545 או שלחו מייל kdosheimeron@gmail.com

שמעו צעיר

רצון
השם
בעומק
הפרשה

שמא יגרום החטא - שלב ה'ירידה' שלפני העלייה

יעקב אבינו היה בדרכו מחוץ לארץ ישראל. הדרך הזאת הייתה גם תהליך של עלייה מדרגה לדרגה - יעקב התעלה מדרגת חוץ לארץ לדרגה העליונה של ארץ-ישראל. כאשר התקרב למפגש עם עשיו, עמד בדיוק בנקודה של מעבר בין הדרגות ("קטנות"), והוא חשש שלעומת הדרגה העליונה המצופה ממנו, הירידה שבה הוא שרוי עכשיו יתישב בבחינת חטא והיא עלולה לגרום שיימסר ביד עשיו.

לכן התפלל יעקב וביקש: "הצילני נא מיד אחי, מיד עשיו". הואיל ועכשיו עמד בכל זאת במצב של 'קטנות' וירידה, הרגיש שהוא נזקק לשמירה גדולה

כשהתפלל יעקב אל ה' שיצילנו מיד עשיו, התבטא במילים "קטנותי מכל החסדים". המשמעות הפשוטה של המילים הללו מובאת ברש"י: "נתמעטו זכויותי על ידי החסדים והאמת שעשית עמי. לכן אני ירא, שמא משהבטחתי - נתלכלכתי בחטא, ויגרום לי להימסר ביד עשיו".

לכאורה לא הייתה ליעקב סיבה כלשהי לדאגה, שהרי הקב"ה הבטיח לו שיהיה עמו וישמרנו. אולם יעקב חשש בכל זאת, שמא מאז אותה הבטחה נכשל בחטא, והדבר הזה עלול לגרום לביטול הבטחתו של הקב"ה.

אולם הסבר זה דורש הבהרה: איך ייתכן שיעקב אבינו חשש שמא נכשל בחטא, והלוא הוא הכיר את מצבו הרוחני המושלם וידע שלא חטא מעולם? אפשר להבין את חששו ש"נתמעטו זכויותי על ידי החסדים שעשית עמי", שכן כשעושים לאדם נס - מנכים לו מזכויותיו, והיות שה' חולל ליעקב ניסים גדולים - כמו, לדוגמה - שהוא חצה את הירדן במקלו (שם מקל על הנהר - והירדן נבקע), לכן חשש מניכוי זכויותיו, אך אין לכך שום קשר לחטאים שיבטלו את הבטחת ה'!

ההסבר הוא, שאין מדובר כאן בחטא כפשוטו, אלא בשלב של 'ירידה' ("קטנות") שבין שתי דרגות. צדיקים נתונים בתנועה של עלייה מחיל אל חיל, ויש נקודה שבה הצדיק עוזב את השלב הקודם, אך עדיין לא הגיע לשלב הבא, וזו נקודה של ירידה.

לכן התפלל יעקב וביקש: "הצילני נא מיד אחי, מיד עשיו". אמנם מאז ההבטחה שקיבל מהקב"ה התעלה יעקב עליות אחר עליות, אבל הואיל ועכשיו עמד בכל זאת במצב של 'קטנות' וירידה, הרגיש שהוא נזקק לשמירה גדולה.

אדמו"ר הזקן, בעל התניא, ציטט פסוק זה לאחר שחרורו, והסביר שבגלל ריבוי החסדים "נדמה בעיניו שחטא". הפירוש 'חטא' הוא מלשון חיסרון (כמו שנאמר: "והיינו אני ושלמה בני חטאים", במובן של חיסרון). כלומר, לנוכח ההתגלות הגדולה של חסדי ה', מרגיש האדם שמצבו הרוחני אינו שלם.

זו משמעות הירידה והנפילה שהייתה אצל יעקב: דווקא בגלל ריבוי החסדים שעשה עמו הקב"ה, חש יעקב שהיה עליו לעבוד את ה' ביתר שאת ויתר עוז, ולכן הרגיש שמצבו הנוכחי הוא בבחינת "קטנות", עד שנוזקק להתפלל אל ה' שיצילנו מיד עשיו.

(כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זיע"א, לקו"ש כ"נ)

כיבוש היצה"ר בנקל יותר בכוח השבת

וישלח יעקב מלאכים. בב"ר מלאכים ממש. ולהבין למה שלח מלאכים ולא שלח מעבדיו ושאר הדקדוקים... שיעקב אבינו נסתפק שמא יחזור עשו בתשובה וכ"א בב"ר אלא כך אמר אשלה לו שלוחים אם יחזור בתשובה ע"ש. ועפ"י מיושב בפשוטו ששלח מלאכים ממש שהם יודעים להשיב לו אם חזר בתשובה אם לאו משי"כ שלוחים אחרים מעבדיו לא ידעו להשיבו שיוכל עשו להטעותם. גם לכך שלח מלאכים שיוכלו להכניס בלבו הרהור תשובה והוא היה רוצה בזה שיחזור בתשובה כי אחיו הוא. וכמ"ש בב"ר ע"פ אל עשו אחיו אע"פ שהוא עשו הוא אחיו והיה רוצה בטובתו שיחזור בתשובה.

...ועז"א ויהי לי שור וחמור שנדרש במד"ר שור זה משוח מלחמה והיינו משיח בן יוסף שעסקו היראה להוריק הרע מלב כסיל שע"י היצה"ר יש כח בקליפה לשלוט על ישראל. וז"ש בב"ר שאין עשו נופל אלא ביד בניה של רחל. וחמור מלך המשיח שעסק שלו יהיה להכניס קדושה ותורה בלב חכם לימינו. וכן דרשו שור זה יוסף שמדתו היראה והגבורה להיות גבור הכובש את יצרו. וחמור זה יששכר שעסקו להכניס חכמה בלב ישראל כש"נ ומבני יששכר יודעי בינה...

...ושבת דכו"ע בשבת נתנה תורה... זוכין בשבת לב' הקדושות, קדושת יוסף לכבוש היצר, ומדת משיח בן דוד להכניס הד"ת בלב ישראל, וע"י שמירת שבת מיד נגאלין.

(פרי צדיק וישנח ד)

לשמור על המחנה היטב מהיצה"ר ותעלוליו

עמד לו החנווני בתנותו הגדושה, לפתע חמוק נער פנימה וחטף משם אגוז אחד וברח. הסוחר התחיל לרדוף אחר הנער כדי להציל

את אגוזו, אך הנער היה זריז ממנו וברח מרחוב לרחוב ומסמטה לחברתה, לאחר מרדף מתיש של כחצי שעה התייאש הסוחר וחזר לחנותו.

משנכנס חשכו עניין, החנות היתה ריקה לגמרי לא נשאר בה אפילו גרגיר סוכר.

התברר לו שנפל לתרמיתו של הגנב, הנער הגנב לא היה אלא שליח של הגנב המחוכם, ובעבור פרוטה דלה הסכים לגנוב את האגוז, וכך הטמין מלכודת לחנווני שהוא ירדוף אחר הנער, ובשעת המרדף עשה את אשר זמם ורוקן את החנות.

בשיטה זו עובד גם היצר הרע... לפעמים הוא מביא לאדם נפילה קטנה, אך לא את הנפילה הוא צריך, אלא העצב והשברון שיבואו בעקבותיו - וכך יפילו יותר ויותר עד שיישאר נקי מנכסיו.

אילו היה אותו חנווני חכם, היה אומר: וכי רק בעבור אגוז אחד אשאיר את החנות בלא שמירה? אפקיר את הנער עם האגוז - אך את סחורתי לא אפקיר!

כך צריך האדם לומר ליצרו, יערב לך ויבושם לך עם ה'הצלחה' שלך, אך אני לא אפול במלכודת ואמשיך לשמור על מה שיש לי.

ואדרבה, כשאתחזק יותר ויותר עם מעשים טובים, אוכל לתקן גם את מה שנשכחתי.

על פי זה הוא מסביר את הפסוק: "אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו", שאם הצליח היצר להכות את האדם ולהכשילו בדבר אחד, לא אתחיל לחשב ולהתעצב על מה שקרה ולתת ליצר הרע להפילני לגמרי, אלא אמשיך בשלי כדי ש'והיה המחנה הנשאר לפליטה', אמשיך לשמור שמה שיש לי יישאר לפליטה ומה שעבר יתוקן ממילא.

(ע"פ דברי ישראל)

בעין הפרשה

מבט והגות לפרשת שבוע

הרה"צ רבי מאיר נחמן אלחנן שליט"א
ראש כולל 'קדושי מירון'

יעקב אבינו ראה מראש את הישועה ושמח בה

הלימוד לכל יהודי מלידתו של בנימין: אימו רואה את הצער הגדול של פטירתה, אבל יעקב מתנחם בתפילות של בני ישראל ובשמחה שתהיה להם בבניין בית המקדש בחלקו | כי רק בזמנים מועטים מותר לאדם להיות בעצב על החורבן, ובכל שעות היום - בשמחה רבה | ומה מלמדת אותנו היראה של יעקב ומלחמתו עם שרו של עשו? המשפיע הרה"צ מאיר נחמן אלחנן שליט"א במאמר חיזוק לפרשת השבוע

לאחר ההבטחה שהבטיח הקב"ה ליעקב אבינו נאמר: "וירא יעקב... ויצר לו". הגמ' בגיטין בראשית סוגית אגדות החורבן לומדת מכאן שאדם צריך לפחד, ככתו, "אשרי אדם מפחד תמיד ומקשה ליבו יפול ברעה" - לומדים מיעקב שהיה שרוי בפחד תמיד, אע"פ שקיבל הבטחה מהקב"ה, עם זאת - "וירא יעקב ויצר לו", עדיין פחד שמו יגרום החטא.

הדבר מלמדנו, שהפחד של יעקב אבינו היה יראה לחיים, כי גם אם צריך לפחד - זה צריך להיות בגדר של 'יראה לחיים', דהיינו רק אם הפחד הזה גורם לו לפעול יותר, להתפלל יותר. אבל אם ח"ו ע"י הפחד נעשה משותק ועצוב, ולא פועל שום דבר ומפסיק את החיות שלו בעבודת השם, זה פחד של סטרא אחרא ח"ו, השם ישמרנו מכוזה פחד.

הפחד והיראה צריכים להיות מנותבים לחיים, כמו שיעקב אבינו התפלל להשם ונקט בכל הדרכים בכדי להתכונן לפגישה שלו עם עשו, והודה להש"ת על העבר וביקש על העתיד הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנוכי אותו פן יבוא והכניז את על בני.

עוד מצינו בפרשה, את מאבקו של יעקב עם שרו של עשו. השר של עשו רצה להתגבר - "ויאבק... עד עלות השחר".

כל מלחמת הסיטרא אח" עם הקדושה היא באמצעות שימוש באורך הגלות. הסי"א מנסה להגביר את אורך הגלות, משום שמחמת שרואים שקץ הגאולה סתום וחתום עד מאוד, ע"כ הם אומרים שיתגברו על בני ישראל. ועיקר ההתגברות שלהם הוא בגלות הנפש, מה שמתגברים על נפשות ישראל בעצבות, זכרון, כביכול חלילה אפסה תקווה. ואכן, לולי ה' עזרתה לנו ששולח לנו בכל דור צדיקי אמת שמחזקים ומעודדים את נשמות ישראל, לא היינו שורדים...

וזה מה שכתוב "ויברך אותו שם", עיקר השמחה והחיות של איש ישראלי היא נקודת האמת, שידוע שאע"פ שאנו נמצאים בגלות והגלות מתארכת, "אנוכי אשמח בהשם", כל אדם צריך להזכיר לעצמו שהוא מזרע ישראל, והבדילנו מן התועים ויכול לשמח עצמו גם בגלות, ועיקר השמחה מגיעה מיעקב אבינו כמו שנאמר "יגל יעקב ישמח ישראל", יעקב - הוא בחינת אמת ונקודת האמת הזו מושרשת בכל אחד מישראל, וע"י אותה נקודת אמת יש לכל יהודי שמחה.

דבוקים בצדיקים - ממשכים עלינו את השמחה בו יתברך שנוכל להתקיים בגלות המרה הזו.

וע"כ, אפילו שרחל אמנו קראה לו "בן אוני" כי נפטרה ונקברה בפרשת דרכים, כדי שיוכלו ישראל לבכות על קברה בעת החורבן, כמו שאמרו רז"ל, רחל אמנו ראתה את גודל החורבן שיהיה קודם שנוכה לקץ האחרון וע"כ קראה שמו בן אוני ע"ש הבכיה ואנינות שצריכים בכל לילה לבכות על בית המקדש, וכל לילה צריך כל אחד לבכות הרבה על מה שהוא מעכב את בנין ביהמ"ק, כמו שכתוב "קול ברמה נשמע נהי בכי תמוררים, רחל מבכה על בניה", 'מבכה', ולא 'בוכה', כיוון שהיא גורמת לכל יהודי לבכות על גלות השכינה. היא מבכה אותנו כביכול.

אבל אביו קרא לו בנימין, יעקב אבינו קרא לבנו על שם הסוף, על שם ארץ ישראל. אביו קרא לו בנימין, על שם שבעו"ה יחזרו לארץ ישראל ויבנה בית המקדש בחלקו של בנימין ושם מקור השמחה.

יעקב אבינו אמר שמעכשו צריך לקרוא לו בנימין, כי גם עכשיו בגלות אסור להיות בעצבות, רק לצעוק ולבכות ולפרש שיחתו להשם, אבל שאר היום צריך להיות בשמחה לשמח עצמו בכל הדרכים כי רק על ידי השמחה זוכים לביורו הגדול וע"י זה זוכים לצאת מן הגלות, כמו שכתבו כי בשמחה תצאו.

השם יעזרנו, שנוכה להחזיק מעמד ולצאת מן הגלות בעזרת השם, ועד אז נזכה לשמח את עצמנו בחיות אלוקות, בקשר שיש לנו עם הבורא יתברך אמן כן יהי רצון.

כך גם, עיקר מוה שהבעל-דבר מתגרה באדם, הוא כדי להסית אותו חלילה ולהטרידו בטרדות הפרנסה ובכל מיני טרדות, ומוסיף להתגרות בו בעצבות חלילה וזה עיקר המלחמה של יעקב עם שרו של עשו, שרוצה להאריך הגלות על ידי התגברות העצבות, ומנגד - יעקב נלחם איתו בכל דור בכל דור נלחם בו ונותן את נקודת השמחה בכל שנשמות ישראל, וכך עולה מדרגה לדרגה עד שמגיעים למקור השמחה.

זה מה שהביא את יעקב אבינו לגרום לשרו של עשו להודות לו על הברכות, כמו שכתוב "ויאמר עשו יש לי רב, אחי יהי לך אשר לך", ויעקב אבינו לעומת זאת אמר "יש לי כל", כי ליעקב הייתה הסתפקות במועט, אבל עשו אומר "יש לי רב", פעמים הסטי"א אומר "יש לי רב", אבל להיכן ה'רב' הזה יכול להוביל אותו, להיפך הקדושה, להיפך ההתחזקות.

בסוף הפרשה קוראים על פטירתה של רחל אמנו, "ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין", היא ראתה את הפטירה, וקראה לו בן אוני, בן צערי, ואילו יעקב אבינו לא הסכים עם השם הזה, וקרא לו בנימין.

מכאן, שאפילו שאנו בגלות, נחרב בית המקדש וקשה מאוד לשמוח אבל יכולים לשמוח רק בכח הצדיקים שיש להם דעת גדול ונפלא, וכתוב שכל מי שיש לו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו, ושניהם - הדעה שהיא בחינת המקדש ועצם היותנו

להלן שמות הזוכים בהגרלה האחרונה שהתקיימה

שלמה סבתו • ברוך היימן • ישראל קאהן • יעקב גומבו • צבי רייך • משה גרינפלד • בצלאל אייזנברג

חיים דויטש • שמחה בונים קולובסקי • יוסף חיים פרץ

מאהבתי

תנועת חינוך וחינוך חסידי מירון

כתרגומו

מילים ומקראות
לאורם של אונקלוס ורש"י

מהי הקשיטה - מעה או נבשה?

בְּמִצָּה קְשִׁיטָה (ל"ג י"ט)

ותרגומו: בְּמִצָּה חוּרְפָן

בגמרא בר"ה(כ"ו א') כתוב "ואמר ר"ע כשהלכתי לאפריקי היו קורין למעה קשיטה, למאי נפקא מינה? לפרושי מאה קשיטה דאורייתא". כלומר שהקשיטה המוזכרת בפסוק כאן הכוונה למעה. אבל בבראשית רבה(ע"ט ז') יש פירושים נוספים מה זה קשיטה (ויש שם גירסאות ופירושים רבים ואכמ"ל) ובתרגום המיוחס ליונתן (כאן) כתוב שקשיטה זה מרגליות.

ורש"י הביא את דברי הגמ' הנ"ל ואח"כ מודפס בדברי רש"י בסוגריים בזה"ל "ותרגומו חורפן - טובים חריפים בכל מקום, כגון עובר לסוחר" אבל יש שכתבו שתוספת זו איננה מדברי רש"י עיין

בשערי אהרן כאן.

ויש מהראשונים (ר"א בן הרמב"ם וכן הוא בפירושו הרס"ג שנדפס בחומש תורת חיים ובפירושו רבינו מייחס) שקשיטה הכוונה לכבשה, והרד"ק (בשרש קשט וכן בפירושו כאן וכ"כ בבכור שור כאן וכך גם מובאר במתרגמן שורש חרף) כתב שזו דעת אונקלוס שתרגם קשיטה-חורפן כלומר כבשות וכמו שתרגם לעיל (כ"א כ"ח) שבע כבשות - שבע חורפן.

אמנם צ"ב מדוע שינה הפסוק וקרא לכבשה בלשון קשיטה ובסוף איוב (מ"ב י"א) כתוב שהביאו לאיוב "קשיטה אחת" ופירש הרמב"ע שקשיטה היא כבשה קטנה. והנה בשלושה מקומות כתוב בפסוק 'קשיטה', כאן, ובסוף יהושע (כ"ד ל"ב) ובאיוב (שם) ובשלושת המקומות מתורגם בלשון חורפא וכבר כתב בתרגם אברהם לר"א בן הגר"א מוילנא (לעיל כ"א כ"ח) שהוא מלשון "בימי חורפי" (איוב כ"ט ד' וע"ש

ברש"י) שהוא ימי הבחרות כלומר שגם כאן הכוונה לכבשים קטנות וכראב"ע הנ"ל. (ומה שלעיל כ"א כ"ח תרגם בלשון חורפא אף שבפסוק שם כתוב 'כבשות' ע"ש בתרגם אברהם).

והנה אם נאמר כדעת ר"ע שקשיטה זה מעה א"כ יעקב קנה את השדה בקנין כסף אולם אם קשיטה זה כבשים או מרגליות א"כ לכאורה יעקב קנה את השדה בקנין חליפין ויהיה מכך הוכחה לכמה דברים שדנו בהם על קנין חליפין כגון אם יש קנין חליפין בגוי, וכן אם לר"נ ד'פירי לא עבדי חליפין' האם בהמות נעשות חליפין ועוד דברים שדנו בהם. (אא"כ נאמר שר"ע חולק ולכן אמר שקשיטה זה מעה).

והנה בשער המלך (מכיה א' ג') הקשה מדוע לא לומדים מכאן ששדה נקנית בכסף אבל לכאורה לפי הנ"ל א"א להוכיח דזיל הכי קמדחי ליה וזיל הכי קמדחי ליה.

לתגובות והארות על המדור: targum4072@gmail.com

שחווה בשנותיו אצל לבן. והוסיף על כך רש"י הירש שבמילים 'עם לָבֵן גִּרְתִּי' סיפר בקצרה את כל חוויותיו ב-20 השנים האחרונות. הוא תיאר את כל המרידות והקשיים שעברו עליו, שהיה זר ומשולל זכויות.

והדר זקנים מבאר באופן שונה, יעקב רצה להפחיד את עשו, ואמר לו: עם לבן, אבי כל הרמאים, התמודדתי ויכולתי לו, ומכאן שעליך להיזהר ממני.

תשובת בני יעקב לשכם ולהמור אביו

וַיַּעֲנוּ בְנֵי יַעֲקֹב אֶת שְׁכֶם וְאֶת חֲמוֹר אֲבִיו בְּמִרְמָה וַיִּדְבְּרוּ אִשָּׁר מִמָּא אֶת דִּינָה אַחֲתָם (ד, י)

מדוע בני יעקב ענו ולא יעקב בעצמו?

כתוב במדרש שכל טוב: "זה שמעון ולוי, אלא כאן סתמו, ובא כתוב אחר ופירשו, ולמה קפצו לדבר לפני אביהן? שהיו יודעין בו שהוא תם וחסיד ביותר, ולא היה מוכריע לשכם ולא מרמה בו, כיון שבא והשפיל את עצמו כל כך, לכך קפצו לדבר".

רד"ק מתרץ שיעקב, איש האמת, לא דיבר בשפתיו במרמה, על אף ששכם חטא כנגדו, אלא הניח לבניו, והם ענו במרמה. באופן דומה ביאר רמב"ן שחמור ושכם דיברו עם יעקב, אולם הוא לא ענה להם דבר, בניו לא רצו שידבר על כך, אלא דיברו במקומו, משום שאין זה לכבודו, לעסוק בנושא זה שיש בו קלון.

רש"י הירש מסביר שבני יעקב רצו לומר דברים קשים, שמפאת כבודו, לא ראוי שיאמרו בהקשר אליו. הם העדיפו שאם יואשמו בחומרת הדברים או השלכותיהם, לא יתקשרו הדברים לאביהם ועל כן דיברו בעצמם

התורה שאלתך

לימוד פרשיות התורה בדרך שאלות ותשובות
מתוך ספרי 'תורתך שאלתי' שחיבר הרב חגי ולסקי

מה הטעם בסיפור על המגורים אצל לבן?

כֹּה תֹאמְרוּן לְאֲדָנָי לְעֵשָׂו כֹּה אָמַר עַבְדְּךָ יַעֲקֹב עִם לָבֵן גִּרְתִּי וְאַחַר עַד עָפָה (ב, ה)

מדוע יעקב אמר למלאכים לספר לעשו שהתגורר אצל לבן?

למרבית הדעות, במילים אלו ביקש יעקב לפייס את עשו. לפי רש"י הוא נקט בדברי פיוס, על שלקח לו את הברכות, כמו גם את הבכורה. תחילה אמר לו שלא נעשה אצל לבן שר וחשוב, אלא היה אצלו גר, ואין סיבה שישנא אותו על כך.

רבי חיים פלטיאל מוסיף שיעקב רצה לרצות אותו, שלא יקפיד עליו, על שלא בא לראותו ולהקביל את פניו במשך עשרים שנה, שכן היה שכיר אצל לבן, שגם הוא מכיר אותו כקפדן, שלא נתן לו רשות להתבטל ממלאכתו ללכת אל עשו לראותו, ועל כן אמר 'עם לָבֵן גִּרְתִּי'.

רלב"ג מבאר שיעקב התייחס לעשו כאח, וסיפר לו את קורותיו, והמאורעות

לתגובות והארות על המדור: office@shaalti.co.il

אלפי מתקשרים לקו 'מה אהבתי'
זוכים לרכוש בקיאות בפרשה, ונכנסים להגרות ענק!
התקשרו ותזכו גם אתם: 0795-100-200

סיפורו של שבת

נלוושה חילים ונלוושה סוסים

היה זה בימי האחרונים של רש"י, בעצם תקופה של הצלבנים שיצאו גדודים גדודים לשחרר את ארץ ישראל משליטת המוסלמים. אחד ממופקדי הצלבנים הדפס מלורן שעמד לצאת בראש גיס גדול לארץ ישראל, שמע את שמעו של רש"י והחליט לבקרו ולשאל בעצתו. בבואו לרומיזא, עירו של רש"י, שלח שליח אל רש"י שהיה כבר היה זקן ונבקשו לבוא אליו, אולם השליח חזר והודיע כי רש"י מסרב לבוא. אז החליט הדפס לבוא בעצמו אל בית רש"י.

בבואו אל הבית פנימה ראה הדפס ספרים רבים על השלחן, אולם לא ראה שם נפש חיה, הוא קרא בקול: רבי שלמה, היכן אתה? ורש"י ענה: אני פה. מה רצון הוד מעלתך? אולם אינני יכול לראות אותה, איפה אתה? קרא הדפס שוב ושוב, "אני פה, מצד ימין", נשמעה תשובת רש"י, "ומה רצון הוד מעלתך?"

הדפס מצמץ בעיניו אולם לא ראה מאומה, אז נשבע לרש"י שלא יעשה לו כל רע, רק שיתן לו לראות פניו. פתאום נקצחו עיני הדפס והוא ראה איש זקן בעל הדרת פנים יושב ליד השלחן, הוא ספר לרש"י כי בקרוב הוא יוצא לארץ ישראל בראש צבא גדול כדי לכבוש את ירושלים, ובקש לדעת אם משימתו תתברר בהצלחה.

"אינני יכול לראות אותה, איפה אתה?" קרא הדפס שוב ושוב, "אני פה, מצד ימין", נשמעה תשובת רש"י, "ומה רצון הוד מעלתך?" הדפס מצמץ בעיניו אולם לא ראה מאומה

לפחות החלק הראשון שעסק בקשר לפעילותו החברתית בארץ ישראל, תאם להפליא לדבריו. הוא הובס ויצא לדרך בלתי קומץ לוחמים, וגם אלה מתו בדרך או ברחו מלפניו אחד אחד. אולם כשהגיע לעיר ורומיזא, היו בחברתו ארבעה אנשי צבא. הוא חשב להתנגחם ברש"י כפי שהבטיח... אולם כשעברה הקבוצה הקטנה את שער העיר, נשמטה אבן אחת מאבני החומה והרגה אחד מלוחמי הדפס. רק עכשו הבין עד כמה צדקו דברי רש"י ונבואתו אשר אמר, הוא רצה לבקר אצלו ולבקש סליחה על התנהגותו הבלתי הולמת.

כשבא הדפס לבית רש"י ראה סביב הבית התקהלות, ודמעות עמדו בעיניו הקהל ופניהם נפלו. הוא הבין כי רש"י נפטר ולא יוכל לבקש סליחה מלפניו...

רש"י לא רצה להשיב, אולם אחרי הפצרות מרבות והבטחה שאם נבואתו תהיה אמת לא יאנה לו כל רע - אמר לו, כי בתחלה תאיר לו ההצלחה פנים, הוא יכבש את ירושלים ומשל בה שלושה ימים, אולם ביום הרביעי יאלץ לסגת ומרבית צבאו ישאר בשדה הקטל. "בסוף, תחזור אל העיר הזאת בלתי שלושה חילים על שלושה סוסים", סיים רש"י את דבריו והדפס חרק שניו בשמעו את בשורת האיוב.

לאחר מכן אמר, אני אקים את דברי, אם נבואתך תתאמת לא יאנה לך כל רע, אולם אם אחר ובהברתי ארבעה חילים, אתן את בשרך מאכל לכלבים, ואת כל היהודים אשר במחוזי אהרג לפי תרבי.

עד מהרה למד הדפס לדעת כי דברי רש"י אמת הם,

שנר זיכוי הרבים בהפצת העלון תעמוד לזכות התורמים והמסייעים בהפצתו. kdosheimeron@gmail.com לתרומות ולהנצחות נא שלחו מייל: **מה אהבתי**

זרעם ושמים, ויבא להם גואל ויגאלם מיד צר.

ובזכרם תמיד ענין זה על יד המצוה שתהיה לזכרון, ועמדו באמנתם ובצדקתם לעולם.

ורקו זה הוא לפי שאותו מלאך שנלקח עם יעקב אבינו, שבא בקבלה (בר"ר ע"ח) שהיה שרו של עשו, רצה לעקרו ליעקב מן העולם הוא וזרעו ולא יכול לו, ויצערו בנגיעת הדרך.

וכן זרע עשו מצער לזרע יעקב, ולבסוף תהיה להם תשועה מהם.

וכמו שמצינו (שם שם לב) באב - שזרחה לו השמש של לרפאתו ונושע מן הצער, כן יזרח לנו השמש של משיח וירפאנו מצערנו ויגאלנו במהרה בימינו, אמן.

"יהיו בטוחים שנלא יאבדו... ונמו שמצינו באב - שזרחה לו השמש לרפאתו ונושע מן הצער, כן יזרח לנו השמש של משיח וירפאנו מצערנו"

עד כאן מתק לשוננו.

על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, אשר על כף היד עד היום הזה, פי נגע בכף יד יעקב בגיד הנשה (בראשית לב, א)

בספר החינוך בפרשתנו (מצוה א), נמצא לשון יקר ונפלא החשוב מאד לימים קשים אלו, לעודד לבם של ישראל באמונת אומן בהש"ת, ולחזק מבטחם בבורא עולם.

כי "בזכרם תמיד ענין זה על יד המצוה שתהיה לזכרון, ועמדו באמנתם ובצדקתם לעולם".

וזה לשון קדשו:

מורשי מצוה זו, כדי שתהיה רמו לישאל, שאף על פי שישלבו צרות רבות בגלות מיד העמים ומיד בני עשו, יהיו בטוחים שלא יאבדו, אלא לעולם ועמד

צריכין חיזוק

מעשים מגדולי הדורות לחיזוק הלבבות

שאלות השבוע

שאלות שבועיות לעידוד ורכישת בקיאות בפרשת השבוע ובמפרשי החזרה

||| אור החיים

1. קטנתי מכל החסידים ומכל האמת חסד הוא דין, ואמת - לפני משורת הדין
 - 1 חסד ה' הוא חסד של אמת
 - 1 התחיל מהקל אל הכבד
2. כמה עולה חשבון מנין בעלי החיים ששלח יעקב?
 - 1 כמנין "תקף"
 - 1 כמנין "שעיר"
 - 1 שתי התשובות נכונות
3. מדוע הוסיף עשו מילת 'אחי' באמצע דיבורו?
 - 1 להזיירו לבל יכנס עמו בדרכי מלחמה
 - 1 להודיעו כי רק אם יחזיר המנחה, יהא ניכר שאהבתו מצד האחוה
 - 1 כי למד מדרכו של יעקב לדבר בדרך כבוד וענוה
4. מדוע נקרא שם המקום 'סוכות'?
 - 1 לרמוז כי יעקב הוא כנגד חג הסוכות
 - 1 כי יעקב בחמלתו חידש הנהגה של הקמת סוכות לבהמות
 - 1 מאז ומעולם היה נקרא כך המקום
5. מדוע לא נאמר ויהיו ימי 'חיי יצחק'?
 - 1 כי היה שרוי בלא אשה עד העקידה
 - 1 מפני שכה עיניו מראות מאז העקידה
 - 1 שתי התשובות נכונות

||| ספר החינוך

{שאלות ע"פ ספר החינוך בפרשתנו}

מצוה ג

1. הפסוק 'לא יאכלו את גיד הנשה' בפרשתנו
 - 1 לא נאמר דרך סיפור
 - 1 נאמר דרך סיפור ואין בו אזהרה
 - 1 הוא חלק מדברי המלאך ליעקב
2. מהו הרמז לישראל במצות 'גיד הנשה'?
 - 1 שכל תר"ג מצוות התורה הם כנגד אברים וגידים שבאדם
 - 1 שאע"פ שישבלו צרות בגלות, יהיו בטוחים שיבוא גואל
 - 1 שבכל מאכל - ראוי להשאיר מותר ולא לאוכלו
3. מי היה המלאך שנלחם עם יעקב אבינו?
 - 1 השטן בעצמו
 - 1 שרו של עשו
 - 1 מלאך של רחמים
4. היכן מבוארים דיני גיד הנשה?
 - 1 בפרק חמישי דזבחים
 - 1 בפרק עשירי דחולין
 - 1 בפרק שביעי דחולין
5. אם אכל גיד אחד שהיה פחות מכזית, מה דינו?
 - 1 לוקה
 - 1 אינו לוקה, אבל מתרין בו
 - 1 רק אם אכל כזית חייב מלקות

||| רש"י

1. למי הבטיח הקב"ה שירבה זרעו כחול הים?
 - 1 אברהם
 - 1 יצחק
 - 1 יעקב
2. מחנה
 - 1 לשון זכר
 - 1 לשון נקבה
 - 1 שתי התשובות נכונות
3. כמה מרחק ורווח היה בין עדר לעדר?
 - 1 מרחק עין
 - 1 מרחק יום
 - 1 מרחק כל שהוא
4. היכן נרמז שמנשה ואפרים יהיו במנין השבטים?
 - 1 שכתוב "מלכים"
 - 1 שכתוב "גוים"
 - 1 שנאמר "ויברך אותו"
5. מי היתה בשמת?
 - 1 היא עדה בת אילון החתי
 - 1 היא אהליבמה בת ענה
 - 1 היא מחלת בת ישמעאל

||| רמב"ן

1. בעבור מה נכתבה פרשת וישלח?
 - 1 יש בה רמז לדורות, כל אשר אירע לאבינו, יארע לנו
 - 1 להורות לנו כי עשו שונא ליעקב
 - 1 ללמדנו מדוע זכה יעקב ל"ב שבטים
2. מדוע דיבר יעקב עם עשו בדרך כבוד?
 - 1 כי המנהג בצעיר לתת מעלה וכבוד אל הבכור
 - 1 להורות לו שאין במכירת הבכורה כלום
 - 1 שתי התשובות נכונות
3. מדוע לא שלח יעקב לעשו כלי כסף וזהב?
 - 1 כי חשש שמא לא ישבע מהם אותו רשע
 - 1 כי עושרו של יעקב אשר עמו היה צאן ובקר
 - 1 כי לא רצה שעשו ידע שיש לו ממון הרבה
4. מהו לשון קח נא את ברכתי?
 - 1 המנחה קרויה ברכה
 - 1 ברכו יעקב שיזכה לכבוש את אדום
 - 1 ברכו יעקב שיחזור בתשובה בסוף ימיו
5. כמה פעמים קרא יעקב שם המקום בית א-ל?
 - 1 פעם אחת
 - 1 עשרה פעמים
 - 1 פעם אחר פעם

||| מקרא

1. מי אמר לא אשלחך?
 - 1 המלאך ליעקב
 - 1 יעקב למלאך
 - 1 יעקב לעשו
2. מי אמר "יש לי כל"?
 - 1 יעקב
 - 1 עשו
 - 1 שרו של עשו
3. דבורה היתה?
 - 1 שפחת לאה
 - 1 מינקת רבקה
 - 1 מינקת רחל
4. מי מלך באדום אחרי בלע?
 - 1 יובב בן זרח
 - 1 חושם מארץ התמני
 - 1 הדד בן בדד
5. איך תוארו רחל ולאה בפרשתנו?
 - 1 הגדולה והקטנה
 - 1 הבכירה והצעירה
 - 1 שתי התשובות נכונות

||| תרגום אונקלוס

1. שור וחמור?
 - 1 שור אחד וחמור אחד כמשמעו
 - 1 כמה שוורים וכמה חמורים
 - 1 כמה שוורים וחמור אחד
2. קטונתי
 - 1 אין לי זכויות כלל
 - 1 הזכויות שלי קטנות ומעטות
 - 1 קטן וזעיר אני
3. כי אָמַר אֶכְפְּרָה פְּנֵי
 - 1 אבטל וארגיע רגוזו וכעסו
 - 1 אכפר על לקיחת הבכורה
 - 1 מחלוקת רש"י והתרגום
4. אציגה נא, פירושו
 - 1 אראה לך
 - 1 אשאיר אצלך
 - 1 אמכור לך
5. מה הם הימים בַּמִּדְבָּר?
 - 1 חמורים
 - 1 גיבורים
 - 1 פילים

במדור זה יוצגו מדי שבוע השאלות של 'מה אהבתי' בששה מסלולים שונים.
 לומדים את הפרשה, מתקשרים לקו מה אהבתי, 0795-100-200
 עונים על 'שאלות השבוע' ונכנסים להגרלות הענק מדי שבוע

